

Hromada smetí

Jaroslav Hutka

- Tam, kde roste hnusné bejlí,
tam, kde potkan mlsně šmejdí,
kde se mouchy cejtí v ráji
a červi svou pevnost mají,
tam člověka nos nezmejlí,
milenci tam nechodějí,
pouze tam vrána krákorá,
kde bída sny hnilobné snívá,
tam smrt po práci odpočívá,
na hromadě ležej' zbytky,
čteš v nich, co je život lidský,
zpívaj' táhle hymnu rozkladu.

R: "My, odložené věci, tady smrdíme,
svět nás a my jej v nenávisti máme,
sem jsme vodváti, je to prokletí,
konečná stanice jen pro žebráci,
celý život poctivě jsme sloužili,
a tohleto je naše vodměna,
k lidem důvěru má jen kráva šilhavá,
a nikoliv smetí hromada,
my jsme vodložení, s náma se nepočítá."
- Každým rokem rez a červi
podráždí smetišti nervy,
déšť zavlaží záhon plísně,
smetí chlemstá nenasytně,
slunce teplem budí tlení,
smetí se dá v přemýšlení,
a myšlenka je otcem nespokojenosti,
hromada smetí se probouzí k vědomí,
má stavy jak při břichabolení,
hergotfix ajnhimllaudón,
zas přivezli další vagón
a už zde na něj místo není,

R: "Tak to si teda líbit už nenecháme,
proti popelářům pěsti pozvednem,
jménem hniloby pozvednem hlavy
a na pochod se proti městu dáme,
nová doba už svůj příchod věští,
smetiště okovy strhává,
půjdem do boje s kopkami hnoje,
bude nás všch ukrutná síla,
a teď se s chutí dejme do díla!"
- "Hej, mouchy, vyzvědači moji,
seskupte se v pevném roji,
zápach do první linie -
- krajinu napřed zmapuje,
shnilé knihy řeknou hesla,
aby nám mysl neklesla,
krysy vběhnou nepříteli do týla,
vy, lidé, až se ráno probudíte,
konečně už pravdu pochopíte,
není třeba na to mozky,
by zůstaly z lidí trosky,
svět bude jedna velká hromada!"

R: Černá mračna po obloze putují,

vrány hlučně krákaj' neštěstí,
hromada zpívá hesla bojovná
a za chvíli se do pohybu dá,
vtom divné zachvění vzduchem prolétlo
a krajina se temně zamžila,
přišel k nám dnes host, už nám spravil most,
jeho paní se bíle oblékla
a hromada, jak byla, zamrzla.